

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.76

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *A budai művészek**szemétdombja*Forrás: *Virradat**Bp.*

(Hely)

1918. IX. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A budai művészek szemétdombja

Az Ibl Miklós-tér a budai Dunapart legszebb része. És legkedvesebb, mert itt nem bérkaszárnyák unalmaskodnak a Duna mentén, hanem az ugynevezett Várbazár kicsit művészies épülete töri meg a nyomasztó házsorokat. A várbazári napok egyhangúságát pedig művészemberek üzik el, mert a várbazár már régtől fogva nem bazár. Ugyan ezek is a szatócsüzletek számára tervezett helyiségek a várkapitányság „jóvoltából” a művészek birtokába kerültek, amikor rájöttek, hogy a nedves fülkékben a liszt megdohosodik s minden más megpenészesedik, a tőzsdében pedig a szivarok zeppelekké dažadnak. Kapóra jött a jótékony ötlet, hogy ezeket a földszintes, egészségtelen odukat időről-időre szobrászoknak adományozzák. A bronz majd gyorsabban kap patinát s a fehér gipszet is halvány zöldes penész fogja be, s amit nem birtak ki a boltosok, azt a művészek könnyű szívvel viselik el. Viszont, ami a szatócsoknak szép lehetett, az a művészeknek bosszuságot okoz.

Az Ybl Miklós-téren van az Ybl Miklós szobor, amelyet valami osztrák készített s amely a legjobb akarattal sem tartozik a legjobb szobrok közé. És ez a szobor ott van a várbazári művészek orra előtt. Már ezer ötlet merült fel, mit csináljanak, hogy többet ne bosszantsa őket ez a magas hely-

rül ideprotezsált szobor?

A nyár elején aztán végleg leszámoltak a szoborral. Akkor került a Várbazárba a felejthetetlen Holló Barnabás helyére O. A. fiatal szobrász, aki kitataroztatta műtermét és az így összegyűlt hullott vakolatot, gipsztörmeléket s egyéb szemetet az Ybl szobor elé vitette. Erre a többiek is oda hordatták a szemetet, amelyre az a nemes feladat várt, hogy legalább egy esztendő múlva eltakarja a művészeket örökösen bosszantó szobrot. Most már őszre jár az idő és, — mint azt bárki megállapíthatja, — az Ybl szobor előtt mintegy öt négyzetméternyi területen másfélméter magas szeméthalom van, amely persze napról-napra gyarapodik.

Ezt a szeméthalmot eddig csak a gyermekek fedezték fel, akik a kisebb gipszdarabokat krétának nézik s az egész Budát mint valami palatáblát telefirkálják. Most azonban felfedezte a várkapitányság, a rendőrség és az I. és II. kerületi előljáróság, sőt a közoktatásügyi minisztérium is. A művészeknek hivatalos levelet hozott a posta, I. J. szobrászt pedig megidézték. Kartársai persze ráijesztettek, hogy majd ő fizeti meg a büntést. Erre aztán az egyik képes hetilapban megjelent a megidézett művésznak egyik munkája azzal, hogy „a tegnap elhunyt kiváló szobrászművész utolsó alkotása”. A szobrászok nyomban összefüggést kerestek a halál-

hir és az idézés között. Természetesen hiába-való I. J. szobrásznak minden tiltakozása, különösen azután, hogy az előljáróság „halálára való tekintettel” csakugyan nem büntette meg.

Természetesen afelől, hogy a szeméthalmot miként tüntessék el, még nem döntöttek. Azt azonban elhatározták a művészek, hogy most, amikor a Duna növekedőben van, semmi esetre se vitetik el, mert a hivatalos körök tulbuzgóságukban még azt gondolnák, hogy a Dunába hordották a szemétheget. S akkor aztán a Duna áradásáért is T. I. mestert, a Várbazár fejedelmét tennék felelőssé.

Igy telnek a Várbazár napjai s amíg a várkapitányság, minisztérium, rendőrség, előljáróság azon vitatkozik, hogy ki vitesse el a szemetet — addig is folyton szaporodik a szeméthalom.